

Імпровізація п'ятнадцятого листопада

Богдан Рубчак

1.

Мій ум сьогодні порожній, і не знаю жадної пісні.
Вітер мевами крутить, мов клаптями старих газет
у мертвій сірості неба
над гнило зеленою водою.

Позбулось значення небо :
воно не співає блакитну присутність Бога,
не гримить воно про летючого Сатану.
Воно безсторонне й нудне,
як мутний непогляд
сіроокого трупа.

Непомітно приходить,
глухо стукаючи ціпком,
сліпа мряка.

Зникає остання мева,
і не застається нічого.

2.

Ніщо у мряці не скаже,
що джунглі десь є і півні,
що десь є кораль, морена,
що десь є шляхи, поля.
Що десь на залюднених скверах
квітки продають, дівчата.
Нікого немає в мряці,
нічого мряка не бачить.

3.

Немає прямовисности й горизонтальности, немає

опертя для простору й часу — перекупних умовностей.

Зосталась абсолютна реальність.

Свідомість входить у вічність.